

આપણે ‘દાદા ભગવાન’ વિના

આપણે ‘દાદા ભગવાન’ વિના બીજું કશું દેખવું નહીં,
 ઉપરી હોવા છતાં એણે ઉપરીપણું રાખ્યું નહીં.
 મોક્ષમાર્ગી ‘લિફ્ટ’ જોઈ ઘૂસી જાવું, ખસવું નહીં,
 ગુપ્ત ને ચૂપ જોયા કરવું, રસ્તામાં ઊતરવું નહીં.
 સીધા રસ્તા મળ્યા પછી આડા રસ્તે ફંટવું નહીં,
 મૂળ મોક્ષ મળ્યા પછી ઝાંખરાંમાં ફરવું નહીં.
 કુસંગોની કાગારોળે હંસલાએ ભળવું નહીં,
 શુષ્ક જ્ઞાન, દંભો વચ્ચે જિજ્ઞાસુએ ઢૂંકવું નહીં.
 કાંકરી નાખીને ચોખ્ખાં ધાનને ભરડવું નહીં,
 કૈંક જન્મો ખરડાયું છે એવું દળણું દળવું નહીં.
 આખાં ભાણાં ખાધા પછી ચટણી માટે બેસવું નહીં,
 વિષય-નીડર જીવાતુમાં હાથ ઘાલી સડવું નહીં.
 નાશવંતી ચીજો તણું મૂલ્યાંકન કરવું નહીં,
 તકલાદીની મુલવણીથી નુકસાનીમાં પડવું નહીં.
 પ્રકૃતિના ચોપડામાં ‘મારું’ કહી લખવું નહીં,
 ખોટવાળાં ખાતાં કાઢી નવું ખાતું ખોલવું નહીં.
 ઉપરછલ્લા વહેવારોમાં ઊંડાણે ઊતરવું નહીં,
 જોખમદારી પોતાની છે સમજીને ચડસવું નહીં.
 અવકાશોને વિશ્વધ્યાને અધર્મથી ભરવું નહીં,
 ત્રિકરણના આહારોમાં ધર્મ વિના ફરવું નહીં.
 કિરીયા વચ્ચે ધર્મ રાખી ‘સ્વરૂપ’ને આરાધવું મહીં,
 મૂર્તિમૂર્ત તરણતારણ ‘દાદા’ને હું વીસરું નહીં.
 સર્વાહાર વિહારોમાં આત્મે પરિણમવું મહીં,
 “જ્ઞાની” પાસે શક્તિ લઈને ‘જ્ઞાન’ને પચાવવું અહીં.
 ‘અક્રમિક જ્ઞાન’ લીધે ફરી કોઈ દી મરવું નહીં,
 મોક્ષદાની દિલાવરનું અનન્ય છે શરણું અહીં.

